

De trampede i Jorden, som om de vilde trampe den i Stykker for at hædre hende.

Det var ogsaa et stolt Øjeblik. Hun stod der med Ætna som Baggrund og Middelhavet som Sidekulisse. Foran hende paa de græsbevoksede Bænke bredte den overvundne Fattigdom sig, og hun følte, at hun havde hele Diamante for sine Fødder.

Hun valgte Bellini, vor egen Bellini. *Hun* vilde ogsaa være elskværdig, og derfor sang hun Bellini, som er født derude under Ætna — Bellini, som de kunde udenad, Tone for Tone —

Naturligvis, o Signore — naturligvis kunde hun ikke synge. Hun var gaaet op paa Tribunen blot for at lade sig hylde. Hun var kommen derop, for at Folkets Kærlighed kunde faa Luft. Men nu sang hun falsk og svagt. Og Tilhørerne kendte hver eneste Tone —

Ja, denne Mandolinspiller fra Neapel — han var den første, der lo over hele Ansigtet og tog en Tone, der var ligesaa falsk som den engelske Signoras. Og saa lo *han* med Ansigtskræften, saa Tørklædet faldt af ham. Og saa gav Æseldriveren sig til at klappe i Hænderne.

Saa kom de allesammen med. Det var Vanvid, men det følte de ikke. Paa de gamle Grækernes Jordbund taaler man ikke Barbarer, der synger falsk. De gamle blinde Koner lo, som de aldrig havde let i deres Liv. „Ikke en ren Tone! Ved Madonna og San Pasquale, ikke en ren Tone!“

De var bleven mætte een Gang i deres Liv. Det var naturligt, at de maatte være som berusede og ude af sig selv. Hvorfor skulde de ikke le? Man havde vel ikke givet dem Mad for at faa Ret til at sønderrive deres Øren med Fil og Sav. Havde de ikke Lov til at forsvare sig med at le, havde de ikke Lov til at synge falsk efter hende, at pibe, at gale? Havde de ikke Lov til at kaste sig tilbage, halvvalte af Latter? De var jo da ikke den engelske Signoras Trælle.

Det kom overvældende for hende. Det kom altfor overvældende, til at hun kunde forstaa det. Peb de ad hende? Der var sikkert foregaaet noget dernede, noget, hun ikke